

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. K.**
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Ječná 548/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017 č.j.: OAM-981/ZA-ZA11-ZA04-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí nedostatečně zjistilo situaci v Rusku a nedostalo tak svým povinností dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí se zakládá pouze na 2 zprávách (Human Rights Watch a Freedom House), což samo o sobě nelze považovat za dostačující. Obě zprávy jsou podle žalobkyně příliš obecné a nezabývají se situací národnostních menšin v Rusku a již vůbec ne zločiny z nenávisti, které jsou proti příslušníkům národnostních menšin páčány. Napadené rozhodnutí pak neuvádí, jak tyto zprávy vyhodnotilo, nezdůvodněn je i závěr, že žalobkyni jako osobě ze Severního Kavkazu nehrozí pro její původ pronásledování.

3. Namítala rovněž, že při posuzování humanitárního azylu se žalovaný zabýval pouze otázkou zdravotního stavu, nikoli jinými oblastmi (integrace v ČR, ztráta vazeb v Rusku, ztráta otce v čečenské válce aj.).
4. Žalobkyně ve své žalobě také uvedla, že: „Právní názor vyjádřený na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, totiž že hrozící zásah do práva na rodinný život nikdy nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) cizineckého zákona, nýbrž je třeba postupovat pouze dle zákona o pobytu cizinců, je chybný z teoretického hlediska, a neodpovídá ani praxi ministerstva vnitra ani praxi správních soudů. Napadené rozhodnutí navíc zcela opomenulo, otázku hrozícího zásahu do mého soukromého života, který je vázán právě na Českou republiku.“
5. Zdůraznila, že nežádala o mezinárodní ochranu pouze proto, že má ruské státní občanství, nýbrž proto, že má čečenský původ a také, že je nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.
6. Žalovaný ve svém vyjádření považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobní námitky dle jeho názoru lze rozdělit do tří skupin. První skupinu tvoří námitky proti nesprávnému posouzení etnického původu žalobkyně a důsledků z toho plynoucích, druhá námitka směřuje do nedostatečnosti podkladů potřebných pro rozhodnutí a třetí námitka je o nedostatečném posouzení rodinných a osobních poměrů žalobkyně. Žalovaný se pak dále uvedenými námitkami zabýval, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je správné, a proto na něj ve zbytku odkázal. Současně rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 5 Azs 37/2003 s tím, že v daném případě by měla žalobkyně řešit svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, což žalobkyně již v minulosti tak řešila, jak vyplynulo z průběhu správního řízení, o mezinárodní ochranu požádala až v důsledku toho, když o dosavadní pobyt po rozvodu manželství s občanem České republiky přišla a nové pobytové oprávnění si nezajistila. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
7. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 10. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2016; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 11. 2016; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 11. 2016; Výroční zprávu Human Rights Watch 2016, Rusko 2016 ze dne 27. ledna 2016; informace organizace Freedom House-Svoboda ve světě 2016-Rusko ze dne 27. ledna 2016; informace MZV ČR ze dne 3. 6. 2016 č.j. 98677/2016-LPTP – Ruská federace, informace vedené v Cizineckém

informačním systému; žalobou napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 9. 2. 2017 č.j.: OAM-981/ZA-ZA11-ZA04-2016.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 16. 11. 2016 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 22. 11. 2016 poskytla údaje k podané žádosti a uvedla, že je čečenské národnosti, nevyznává žádné konkrétní náboženství, není členkou žádné politické strany nebo organizace, nikdy se politicky neangažovala. Je schopna se dorozumět česky, anglicky a rusky, hovořila i plynně čečensky. Je rozvedená, děti nemá, její dřívější příjmení je Dmitrieva. Narodila se v Čečensku ve městě Groznyj. Posledním místem pobytu před odjezdem z vlasti byl Č. Na této adrese byla registrována k pobytu, fakticky ale žila na vysokoškolských kolejích. Do České republiky naposledy přiletěla dne 6. 8. 2008, ale již dříve sem jezdila za svým pozdějším manželem. Nikdy dříve o mezinárodní ochranu nežádala. Trpí psychickými problémy, od patnácti let je sirotkem, v Rusku nemá žádné příbuzné. Do České republiky přijela za lepším životem, nicméně se stala obětí domácího násilí, musela na manžela podat trestní oznámení. Navštěvuje občas psychoterapie, drží dietu a má nějakou alergii. V České republice je již 8 let, cítí se tady dobře jako ve své vlasti, má zde vše, všechny své závazky, v Rusku nemá žádnou rodinu, nemá se kam vrátit. Od lidí ví, že ti, co pocházejí z Kavkazu, jsou v Rusku pronásledováni. Kdyby se do vlasti vrátila, tak jako samotná rozvedená žena by kvůli tomu, že pochází z Kavkazu, mohla být pronásledována. Klidně by ji kvůli tomu mohli zbít policisté. V České republice má přítele, jsou spolu šest let. Již v roce 2010 se chtěli vzít, z finančních důvodů to prozatím odsunuli. Přítel je občanem Kazachstánu a v České republice má trvalý pobyt.
11. Při pohovoru před žalovaným dne 22. 11. 2016 žalobkyně mimo jiné uvedla, že do Čeljabinska se přestěhovala v roce 1998 společně se svou matkou a babičkou, otec zemřel v průběhu čečenského konfliktu. Důvodem byla její možnost studia, v Čečensku studovat nemohla. V roce 2001 jí zemřela matka po srážce s autem, babička byla v domově důchodců a ona jako nezletilá skončila v péči ustanoveného opatrovníka, u kterého i žila. V Čeljabinsku se necítila jako doma, děti jí říkaly, že je z Čečenska, musela se hodně snažit být nejlepší, aby se dostala na univerzitu a měla stipendium. Ekonomii studovala na univerzitě v letech 2003-2008, studium ukončila s vyznamenáním. Asi v roce 2005 se seznámila se svým manželem, několikrát navštívila Českou republiku. Odjela za láskou, rodinou, za lepším životem. V Rusku nic neměla, kdyby zůstala na univerzitě, dostávala by jen malý plat. V roce 2008 (28. 8. 2008) uzavřela sňatek, manžel nechtěl, aby byla samostatná, nechtěl, aby se naučila česky, zamykal ji doma. Byla vystavena i fyzickému násilí ze strany manžela, asi rok se to pokoušela vydržet, nakonec od manžela utekla. Odešla bydlet ke své známé a v srpnu 2010 se rozvedla. V roce 2013 jí bylo oznámeno ukončení pobytu (měla „modrý doklad“ rodinného příslušníka občana ČR), do třiceti dnů měla odcestovat. Za pomoci právníka se odvolala. Za dva roky obdržel právník rozhodnutí, žalobkyně o něm nevěděla, nicméně pravidelně navštěvovala odbor pro azylovou a migrační politiku, kde

ji ubezpečovali, že je stále v řízení. V červenci 2016 jí byly zadrženy doklady, a tak pochopila, že se něco děje. Byla odvedena na policii, kde jí bylo řečeno, že se zde nachází již rok nelegálně a dostala výjezdní příkaz na tři dny. Přítel kontaktoval právníka a žalobkyně obdržela nové vízum na 54 dnů. Potom dostávala nějaké potvrzení, nakonec ale dostala opět výjezdní vízum s platností do 16. 11. 2016. Podat žádost o udělení mezinárodní ochrany jí poradil právník.

12. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
13. Soud posoudil předmětnou věc takto:
14. Podle ust. § 12 zákona písm. a) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
15. K tomuto ustanovení pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žadatelky o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany či organizace, žádným způsobem se aktivně nezapojovala do politického či společenského dění ve své vlasti. Správní orgán konstatoval a soud se s ním ztotožňuje, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.
16. Podle ust. § 12 zákona písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Zde je třeba uvést, že k tomu, zda žalobkyně splňuje konstatované ustanovení, se žalovaný vyjádřil na str. 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde pak podrobně argumentoval, proč shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky ani pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyni nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (žádnou relevantní okolnost v tomto smyslu ostatně žalobkyně ani netvrdila). Čechský původ žalobkyně sám o sobě automaticky nepředstavuje naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni dle § 12 písm. b) zákona o azylu – za použití opačného závěru by každé takové osobě musel být automaticky udělen azyl. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně (která nepřednesla žádnou konkrétní okolnost pro podporu tohoto svého závěru) nevyplývá, že by právě žalobkyně měla být terčem pronásledování v zemi původu. Jak přitom přílehavě podotkl žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí, v případě, že by se žalobkyně měla stát terčem protiprávního jednání vůči své osobě, má žalobkyně stejně jako ostatní občané v její vlasti možnost obrátit se o pomoc na k tomu kompetentní státní orgány.

Soud podotýká, že z okolností případu je zřejmé, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zjevně směřovala k legalizaci jejího pobytu na území České republiky, aby zde žalobkyně mohla žít se svým přítelem.

18. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
20. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně během správního řízení neuváděla žádné závažné zdravotní obtíže takového rázu, z důvodu kterých by byl její pobyt na území České republiky životně důležitý. Žalobkyně na území České republiky nepodstupuje žádnou speciální léčbu, která by byla vázána právě jen na území České republiky. Není v běžném životě odkázána na péči žádné další osoby. Je zletilou, plně svéprávnou osobou, která je schopna si zajišťovat své životní potřeby. Žalobkyně za jeden z důvodů neochoty navrátit se do vlasti označila svůj zdravotní stav, konkrétně psychický stav. Žalovaný na základě lékařských zpráv a tvrzení žalobkyně nedospěl k závěru, že psychický stav žalobkyně by mohl představovat důvod hodný zvláštního zřetele, který by měl vést k udělení azylu z humanitárních důvodů. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil, resp. podle závěru soudu ani nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
21. Namítala-li žalobkyně, že napadené rozhodnutí se při posuzování otázky naplnění důvodů humanitárního azylu zabývalo pouze otázkou zdravotního stavu, nikoliv jinými oblastmi, soud této námitce nepřisvědčil. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č.j. 2 Azs 141/2018-22: *„Nejvyšší správní soud pouze závěrem uvádí, že se nehodlá odchýlit od své konstantní*

judikatury, která setrvale stojí na stanovisku, že pouze rodinné, ekonomické a sociální vazby žadatele nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pokud jde o humanitární azyl, Nejvyšší správní soud setrává také na svém závěru, že na jeho udělení neexistuje právní nárok, a pouze skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), a tedy pouze polemizuje se závěry žalovaného a městského soudu, nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání ani nezákonnost napadeného rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 – 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).“ Žalobkyní tvrzená míra integrace v České republice či dopad do jejího soukromého a rodinného života tak nemohou samy o sobě představovat důvod pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, stejně jako (byť politováníhodná) skutečnost, že během první čechenské války žalobkyně přišla o otce. Tyto skutečnosti nemají dopad do posouzení otázky naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se otázkou naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu dle závěru Městského soudu v Praze zabýval dostatečně, přičemž zdejší soud ani neshledal žalobkyní namítanou (avšak blíže nespecifikovanou) vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

22. V § 14a zákona o azylu je stanoveno: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
23. Zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, tím se žalovaný zabýval na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán, a soud s ním souhlasí, dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
24. Soud se ztotožňuje s žalovaným, který na str. 8 napadeného rozhodnutí poznamenal, že žalobkyně neuvedla ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak v posuzovaném případě zjevně nebyl naplněn.
25. Ohledně otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu lze odkázat rovněž na str. 8 rozhodnutí žalovaného: „*Ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé této země jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví. Každá podaná žádost o mezinárodní ochranu musí*

být posuzována striktně individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu sledovat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti brozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatelka v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by mohly nasvědčovat možnosti vzniku skutečného nebezpečí vážné újmy. K tvrzením ohledně jejího zdravotního stavu správní orgán uvádí, že jistě nelze vyloučit, že by doplňková ochrana mohla být žadateli udělena i z důvodu nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu. Tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Situaci jmenované v případě návratu do vlasti však nelze za takovou situaci označit. V průběhu správního řízení se jmenovaná dále zmiňovala o svých obavách z toho, že se může stát terčem protiprávního jednání vůči své osobě. Zde správní orgán argumentuje stejně jako již výše, že v takovémto případě má jmenovaná stejně jako ostatní občané její vlasti možnost obrátit se o pomoc na k tomu kompetentní státní orgány. Správní orgán se výše rovněž vyjádřil k žadatelčiným komentářům ohledně situace v Čechách. Jak vyplývá z informace MZV ČR č.j. 98677/2016-LPTP ze dne 3. 7. 2016, vážnou újmu nemůže žadatelka o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti utrpět ani z důvodu samotného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Před svým odjezdem z vlasti nepatřila mezi zájmové osoby ze strany státních orgánů či jiných vlivových skupin.“

26. Městský soud v Praze se s uvedeným hodnocením ztotožňuje. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný vycházel pouze ze 2 zpráv (zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 s názvem „Svoboda ve světě 2016 – Rusko“ a Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 o Ruské federaci ze dne 27. 1. 2016), soud podotýká, že žalovaný vycházel rovněž i z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Nelze pak přitakat námitce žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav (žalobkyně ostatně nespecifikovala, jakou konkrétní skutečnost měl žalovaný při zjišťování skutkového stavu a při posuzování situace v Ruské federaci opomenout) a důkladně posoudil situaci v Ruské federaci obecně i problémy, jimž v této zemi čelí menšiny, a správně uzavřel, že v případě žalobkyně není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Soud poznamenává, že žalobkyně v průběhu řízení před žalovaným ani v řízení před soudem nesdělila žádnou konkrétní okolnost (samotný čečenský původ takovou okolnost nepředstavuje), pro kterou by mělo být naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá.
27. Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49: „*Nejvyšší správní soud přitom situaci v Ruské federaci, příp. v Čechách či Dagestánu, na kterou stěžovatel v kasační stížnosti poukázal, nehodlá nijak bagatelizovat.*

Nepopírá ani zřejmý stěžovatelův zájem zůstat v České republice, obzvláště věnuje-li se zde sportovním aktivitám příp. s tím související výdělečnou činností. Podstatné pro posouzení projednávanou věc však bylo, zda s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu bylo důvodné se domnívat, že k takovým excesům, na které stěžovatel poukázal, může dojít právě i u něj. Pokud stěžovatel poukazuje na řadu případů osob, které byly v Ruské federaci ze strany státní moci vystaveny mučení či nelidskému zacházení, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že z tvrzení stěžovatele nevyplývají konkrétní indicie nasvědčující, že by tomu tak mělo být i v jeho případě. Nejvyšší správní soud nepovažuje za objektivní ani vybrocené emotivní vyličení poměrů v Dagestánu či Čečensku, k níž se stěžovatel v kasační stížnosti uchyluje. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení z 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva (srov. cit. usnesení). Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že zákon o azylu upravuje pouze některé specifické způsoby udělování pobytového statusu cizinci. Vzhledem k dosavadní délce pobytu a statusu stěžovatele coby žadatele o mezinárodní ochranu je také Nejvyšší správní soud toho názoru, že pro stěžovatele by jistě bylo vhodnější, aby svůj pobyt na území České republiky řešil některým z pobytových režimů dle zákona o pobytu cizinců.“

28. Ani v posuzovaném případě žalobkyně neuvedla žádnou okolnost, na jejím základě by bylo důvodné se domnívat, že právě v jejím případě dojde k nějakému excesu, který by mohl naplnit důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu. Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Vzhledem k dosavadní délce pobytu žalobkyně by i pro ni jistě bylo vhodnější, aby svůj pobyt na území České republiky řešila některým z pobytových režimů dle zákona o pobytu cizinců.
29. Městský soud v Praze podotýká, že co se týče podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jde o ochranu subsidiární, jež má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma. Jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017 č.j. 5 Azs 318/2016-20 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46). Ze shora uvedených důvodů v případě žalobkyně nemůže být naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) [jakož ani § 12 písm. b)] zákona o azylu. Žalovaný nepochybil, jestliže žalobkyni mezinárodní ochranu dle tohoto ustanovení neudělil; tento svůj závěr pak v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil.
30. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného, který na str. 8 svého rozhodnutí poznamenal, že žalobkyni též nemůže hrozit vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť z použitých podkladů pro vydání rozhodnutí, jakož i všeobecně dostupných sdělovacích prostředků je známo, že Ruská federace se v současnosti nenachází v žádné z uvedených situací. Městský soud v Praze s tímto hodnocením souzní, přičemž dodává, že žádnou námitku zpochybňující tento závěr

žalobkyně ostatně nevznesla ani v průběhu řízení před žalovaným, ani v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí. V případě žalobkyně tak není naplněn ani důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu.

31. Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně o naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, k němuž mělo dojít s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně (dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013 č.j. 5 Azs 7/2012-28, ten je však pro danou věc nepřipadný, a to již z toho důvodu, že v odkazovaném rozsudku se pojednávalo o případu cizinky, která žila ve společné domácnosti se svým manželem a synem, což zjevně není případ žalobkyně. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41: „*Stěžovatelka namítá porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu hrozící vážné újmy, neboť její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky; došlo by tudíž k porušení jejího soukromého a rodinného života, protože na území České republiky uzavřela manželství s občanem Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto ohledu na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, podle něhož „se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, www.nssoud.cz). Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“*“
32. Napadeným rozhodnutím žalobkyni nebyl uložen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky. Samotná nezbytnost vycestovat z území České republiky pak dle závěru zdejšího soudu s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu sama o sobě nemůže postačovat k závěru o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, a tudíž ani k porušení čl. 8 Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod, tj. ani k naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně má možnost usilovat o legalizaci svého pobytu na území České republiky prostředky, jež jí poskytuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Institut azylu pro takové účely není určen. Z uvedených důvodů ani tato žalobní námitka není důvodná.

33. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně